

— Съвршилъ вече! каза живъ останълыитъ съгледачъ. Сега, войны, хванѣте тогози що дыша еще; отъ него ще научимъ всичко.

И войскаритъ пристѣпихъ при живыйтъ еще злодѣецъ, който выкаше.

— Ще ся прѣдамъ! Не мя убивайте! Ще ви искажъ всичко. — Казвай! рече съгледачтъ. — Що да казвамъ? Какво искате да научите? — Чия е тази къщя? — Гайнова. — Вы каквы сте? — Неговы хора. — Колко челоѣци сте погубили до сега. — Доста много. Не видите ли коститъ. — Кога ще дойдѣтъ другаритъ ви, които вчера заминахъ за нѣкъдѣ. — На присъмяване днесъ. — Каквы хора сѣтъ? — Въ Цариградъ ся приструватъ на ходящи търговцы съ редовнытъ си тескерета. Послѣ идѣтъ укъ, обиратъ колкото челоѣци чужденцы и богаты имъ испраща Гайна и пакъ ся вращатъ. — Кой ще вземе паритъ които ще плати лордовата фамилия за да го искупи? — На Гайна братъ му. — Кѣдѣ е? дѣ живѣе той? — Въ Цариградъ. — Какво правя? съ какво ся поминува? — Има притежанія които нагледва. — Дѣ може да го намеря нѣкой? — Всякъ нощъ часътъ по единъ слѣдъ полунощъ въ братовѣтъ му кръчмѣ. — Дружината ти въоръжены ли ще дойдѣтъ на присъмяване? — Въоръжени. — Отъ кѣдѣ? — Изъ въшнытъ поры.

Съгледачтъ заповѣда да пренесѣтъ раненытъ злодѣецъ въ стантъ горѣ и да му вържатъ ранитъ, послѣ даде потрѣбнытъ наставленія на войскаритъ за да нападнатъ сполучливо разбойницитъ, които имахъ да дойдѣтъ сутринтъ, възлѣзе и той и обърна ся та казваше на лорда.

— Видѣхте ли, Лорде! Събратѣтъ ми вече не е живъ! Горкыйтъ. Ще занесемъ съ насъ си труптъ му само. Видѣхте ли какво нѣщо е Гайна?

— Братко, какво да ти кажъ, азъ ся чудѣ и май.

— И праведно! Видѣхте ли какво ще ся каже злобѣние?

— Нѣма какво да кажъ. Голѣмната на прѣстѣпленіята е таквази штоо треперѣ само като си наумявамъ опасността отъ който мя отърва ты съ любезныйтъ и за оплакване достойныйтъ си събратъ.

— Търпѣніе. Сега да видимъ да ли ще останемъ живыи въ второго сраженіе, което ще стане на присъмяване.

— Какво? ще дойдѣтъ ли разбойницитъ които заминахъ вчера?